

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μη, ἀπόση θεσμούς μητρός σου ἀτά-
εων γάρ χαρίτων ἔξη σὴ κορυφή, καὶ κλοῖον χρύσειον περὶ σὴ τραχήλου.»
Παροιμία Σαλαμώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπο Μ. Δ. Σακκοβάρου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις δραχ. 6.

'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις » 7.

'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ » 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.

'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.

'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

'Εν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Βιβλιοπ. Κ. Α. Δεπάζα.

Η ΑΛΙΕΙΑ. (τὸ ὄψαρευμα.)

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἐνῶ γονεῖς καὶ τέκνα συναλάλου περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν ὄψαριων, αἴφνης ἠκούσθησαν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ φωναὶ ἀνθρώπων καὶ κωπηλατήματα.

Τὰ παιδιά ἔστρεψαν τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἴδωσι.

Εἶναι ἀλιεῖς, εἶπεν ὁ πατήρ, καὶ ἔρχονται νὰ ρίψωσι τὰ δίκτυά των.

— Ἄς κυττάξωμεν! ἄς κυττάξωμεν! ἀνέκραξαν τὰ παιδιά, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἔτρεξαν πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Εἰς ἓν πλοιάριον ἦσαν τρεῖς ἄνθρωποι, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ μὲν δύο ἐκωπηλάτου, ὁ δὲ ἄλλος ἐβρίπτεν εἰς τὸ ὕδωρ τὰ δίκτυα, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα ἐκράτου ἄλλοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τῶν δικτύων κατὰ μῆκος ἐκρέμαντο σφαῖραι μολύβδιναί, αἱ ὁποῖαι ἐβύθιζον αὐτά· εἰς τὸ ἄλλο ἦσαν φελλοί, οἱ ὁποῖοι ἐκράτου αὐτὸ τὸ μέρος ἐπάνω εἰς τὸ ὕδωρ· τοιοῦτο τρόπον τὰ δίκτυα ἐσύροντο καθέτως ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ.

Οἱ ὀδηγοῦντες τὸ πλοιάριον, ἀφοῦ ἔκαμον μέγαν κύκλον σύροντες τὰ δίκτυα, ἐπανῆλθον εἰς τὸν τόπον, ὅπουθεν ἀνεχώρησαν. Τότε ἐξέβαλον τὰ δίκτυα ἐκτὸς τοῦ ὕδατος καὶ ὅσα ὄψαρια εὕρισκοντο ἐντὸς τοῦ κύκλου ἐκείνου τὰ ἐπίασαν.

Αὐτοὶ οἱ ἀλιεῖς, εἶπεν ὁ πατήρ, ἔχουσιν ἐνοικιασμένον τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ποταμοῦ.

— Καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀλιείας λέγεται ἀλιεῖα διὰ τῆς σαγήνης, (οὕτω ὀνομάζοντο τὰ δίκτυα ἐκεῖνα) εἶπεν ὁ Βασίλειος, καὶ τὸ γνωρίζω! ἀλλ' εἰς τὴν θάλασσαν γίνεται ἄλλως πῶς.

Καὶ πῶς γίνεται;

Μὲ ἐν δίκτυον, εἰς τὸ ὁποῖον κρέμανται ἐπίσης φελλοὶ καὶ σφαῖραι, ἀλλ' εἰς τὸ ἄκρον ὑπάρχει ὡς εἶδος σάκκου, ὅπου, ὅταν τὰ ὄψαρια ἐμβῶσι δὲν δύνανται νὰ ἐκβῶσιν ἐκεῖθεν. Μὲ αὐτὸ τὸ δίκτυον πιάνουσι διάφορα ὄψαρια ὡς καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα διατρίβουσιν εἰς τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν. Ἄλλ' ἐὰν οἱ ἀλιεῖς ἀλιεύσωσιν εἰς τὰ κ-

ράλια μὲ αὐτὸ τὸ δίκτυον τιμωροῦνται ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν μὲ πρῶτον.

— Καὶ διατί;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Διότι καταστρέφονται τοιοῦτοτρόπως τὰ αὐγά καὶ τὰ ὄψαρια, τὰ ὁποῖα ἐκκαλάπτονται εἰς τὰς ὄχθας.

— Καὶ οἱ γονεῖς των δὲν τὰ ὑπερασπίζονται; ἠρώτησεν ἡ Ἀγλαΐα.

— Παντάπασι, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ· τὰ θηλυκὰ ὄψαρια γεννῶσι χιλιάδας αὐγῶν, τὰ ὁποῖα μένουσιν ἐκεῖ ἐγκαταλελειμένα, καὶ ὅταν γίνωσι μικρὰ ὄψαρια δὲν γνωρίζουσι τοὺς γονεῖς των.

— ὦ! τί ἄστοργοι γονεῖς! εἶπεν ἡ Ἰουλία.

— Οἱ ἀλιεῖς, ἐπανελάβην ὁ Βασίλειος, εἶναι ὑπόχρεοι ν' ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὴν ξηρὰν τρεῖς τοῦλάχιστον λεύγας εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀναχωροῦσιν ὅταν αὐτὴ ἀρχίξῃ νὰ πλημμυρῇ· ἐνδύονται δὲ παραδόξως. Ἀκούσατε! ἐπειδὴ βρέχονται πάντοτε, διὰ νὰ μὴ τοὺς πιάσῃ συνάγχη, φοροῦσι μεγάλας ποδοκνημίδας (κάλτσας) μαλλινας, κοντὰ ἐπανωῦποκάμισα καὶ βρακία κατραμωμένα· σκούφιας μαλλινας μαύρας, καὶ σκιαδία πάνινα κηρωτὰ κίτρινα. Ἀλιεύουσι δὲ καὶ σκομβρία· τῶν ὁποίων γίνονται δύο ἀλιεῖαι, ἡ μία ὀνομάζεται μικρὰ καὶ ἡ ἄλλη μεγάλη. Καὶ τὰ μὲν σκομβρία τῆς μικρᾶς ἀλιείας τρώγονται νωπά, ἡ δὲ μεγάλη διαρκεῖ τρεῖς μῆνας. Οἱ ἀλιεῖς φέρουσιν εἰς τὰς λέμβους των ἄλλας ἀνοίγουσι τὴν κοιλίαν τῶν σκομβρίων καὶ τὰ ἀλατίζουσιν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν· ἄνευ τούτου βρωμοῦσι καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πωληθῶσι.

— Δὲν δυσαρροστεῖσαι πλέον, Βασίλειε; . . . εἶπε μειδιῶσα ἡ μητήρ, δὲν δυσαρροστεῖσαι πλέον, διότι καταγίνεσαι πρὸς ὄφελος τῶν ἀδελφῶν σου! . . . Ὁ Βασίλειος ἐνόησε τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἐκοκκίνισεν ὀλίγον μειδιῶν ὡσαύτως.

Ἄλιεύουσι καὶ μορούνα; ἠρώτησεν ὁ Ἐρβρίκος.

— Ναί, ἀλλ' ὄχι πολλήν, ἀπεκρίθη ὁ Βασίλειος.

— Ἡ μορούνα, εἶπεν ὁ πατήρ, ἀλιεύεται μὲ τὴν ὄρμιαν εἰς ὅλας.

τὰς θαλάσσας πλὴν ὀλίγη· ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς μίαν μεγάλην νῆσον τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ὀνομαζομένην *Νέα Γῆν*, καὶ κειμένην πρὸς ἀνατολὰς τοῦ κόλπου τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου ὅπου ἡ ἀλιεία τῆς εἶναι ἀξιόλογος. Ἐνίοτε δὲ μόνον εἰς τὸν ἥλιον ξηραίνουσι τὴν μορούαν, καὶ τότε ὀνομάζεται *στόκφισ*.

— *Μορούα* ἡλιαστή, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ Ἰουλία, ἡ ὅποια κατελάμβανε τὰ Ἀγγλικά.

— *Συχνάκις*, ἐξηκολούθησεν ὁ πατήρ, τὴν ἀλατίζουσιν ὀλίγον, καθὼς τὰ σκομβρία, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τῆς κόπτουσι τὴν κεφαλὴν, τὴν ἀνοίγουσι, τὴν θέτουσιν εἰς βαρέλια, ὡς εἶδετε.

— Καὶ τὰς *καπνιστὰς ἀρίγγας*, ποῦ τὰς ἀλιεύουσι, πάτερ; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος.

— Αἱ ἀρίγγαι δὲν ἀλιεύονται *καπνισταί*, τέκνον μου, ἀλλὰ *νωπαί*, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ὄψαρια· ἔπειτα τὰς ἀλατίζουσι καὶ τὰς *καπνίζουσι*. Κατ' ἐξοχὴν ἀλιεύονται εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, ὅπου γίνεται μέγα ἐμπόριον τοῦ ὄψαριου τούτου. Ἀλιεύονται μὲ δίκτυα κατὰ τὸ *ξερ* καὶ τὸ *φθινόπωρον*. Σοφοὶ τινες λέγουσιν, ὅτι κατὰ τὰς ὥρας ταύτας τοῦ ἔτους ἔρχονται ἀπὸ τὴν βόρειον θάλασσαν· ἄλλοι πάλιν πεπαιδευμένοι φρονοῦσιν, ὅτι δὲν ταξειδεύουσι, ἀλλ' ὅτι χώνονται εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ὅποθεν ἀναβαίνουσι ἀκολουθῶς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν εἰς τόσον πολυάριθμα καὶ πεπικνωμένα κοπάδια, ὥςτε πολλάκις πνίγονται μεταξύ των.

— Αὐτὸ δά, εἶπεν ὁ Βασίλειος, εἶναι ἡλιθιότης, διότι ἡ θάλασσα εἶναι τόσον μεγάλη, ὥςτε δύναται νὰ χωρέσῃ τὰ πάντα χωρὶς στενοχωρίαν!

— Αἱ ἀρίγγαι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὁμοιάζουσι μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔρχονται νὰ στρυμωθῶσιν εἰς τὰ *Παρίσια*, ἐνῶ ἐδῶ εἰς τὰς ἐξοχὰς ὑπάρχουσι τόσοί ὡραῖοι τόποι!

— Ἐναγκαλίσου με διὰ τὸν καλὸν καὶ φρόνιμον τοῦτον στοχασμόν, τέκνον μου, εἶπεν ὁ πατήρ. Ὁ Ἐρρίκος ἐπήδησεν εἰς τὸν λαίμῳ του, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι βλέποντες αὐτόν, ἔκαμον τὸ ἴδιον. Ἡ δὲ μήτηρ καθημένη ὑποκάτω εἰς τὰ δένδρα, ἐθεώρει, ἠεροάζετο, καὶ δι' ὅλα ἐμερίμνα.

« Ἐπεθύμουν νὰ μάθω, εἶπεν ἡ Ἀγλαΐα, τίς εἶναι ὁ ἀλιεύς, ὅστις πρῶτος ἐστοχάσθη νὰ ἀλατίσῃ τὰς ἀρίγγας.

— Ἐχεις δίκαιον νὰ τὸ ἐπιθυμῆς, κόρη μου. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὑπῆρξε τῶν ὄντων ὡφέλιμος, διότι ἐπενόησε τὸν τρόπον νὰ προμηθεύῃ εἰς τὸν λαὸν ἄφθονον καὶ καλὴν τροφήν τόσον ἐφθηνά. Αὐτὸς ἦτο Ὀλλανδός, καὶ ὀνομάζετο *Βουκάλλος*, πρὸς τὸν ὅποιον εὐγνωμονοῦσα ἡ πατρίς του ἀνήγειρε μνημεῖον· ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Κάρολος Κουίντος ἡ πέμπτος ἀποδίδων τὴν πρέπουσαν τιμὴν εἰς αὐτὸν μετέθετο αὐτοπροσώπως νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ μνημεῖον τοῦτο.

— Καὶ ὁ *Βουκάλλος* δὲν ἀπέκτησεν ἄλλην δόξαν εἰμῆ, ὅτι πρῶτος ἀλάτισε τὰς ἀρίγγας; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος.

— Τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, ἄλλην δόξαν δὲν ἔχει, εἰμῆ ὅτι ὡφέλιπε τοὺς ὁμοίους του.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, ἀφοῦ ἐσκέφθη, διότι ἡ ἀληθὴς δόξα συνίσταται εἰς τὸ νὰ κάμνη τις καλόν!

— Ὡστε, εἶπεν ὁ Βασίλειος, τὰ ὄψαρια, τὰ ὅποια ἀντὶ νὰ κάμνωσι καλὸν κάμνουσι κακόν, καὶ κατατρῶγονται μεταξύ των, εἶναι ζῶα ἄθλια καὶ κάκιστα!

— Ναί! εἶπεν ὁ Λουδοβίκος, καὶ πρέπει νὰ τὰ φονεύσωμεν ὅλα μέχρις ἐνός! δηλ: καὶ μητέρας καὶ πατέρας, οἱ ὅποιοι ἐγκαταλείπουσι τὰ μικρά των. . . .

— Τὸ νὰ φονεύσωμεν ὅλα τὰ ὄψαρια διὰ μιᾶς, εἶπεν ὁ πατήρ, εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον καὶ πολὺ ἀνόητον, διότι ἠέλομεν στερηθῆ μίαν ἀπὸ τὰς πολυτιμωτέρας τροφάς, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκεν.

— Λοιπὸν! ἐπανάλαβεν ὁ Ἐρρίκος, μὲ ὕψος δημοτελές, εἴαν δὲν δυνάμεθα νὰ τὰ φονεύσωμεν, τοῦλάχιστον δυνάμεθα νὰ τὰ περιφρονήσωμεν!

— Καὶ νὰ τὰ φάγωμεν! εἶπεν ὁ Λουδοβίκος.

— Ἄκαλεις περὶ ὄψαριων, Ἐρρίκε, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, ὡς εἴαν ἐλάλεις περὶ ἀνθρώπων! Μήπως ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτά, τὰ ἴδια καθήκοντα, τὰ ὅποια ἔδωκε καὶ εἰς ἡμᾶς; Τότε ἠθελε δώσει εἰς αὐτά

καθὼς καὶ εἰς ἡμᾶς, ψυχὴν διὰ τὴν ἀγαπῶμεν, σῶμα ἐπιτήθειον τὴν ὑπηρετῆ, καὶ νοῦν διὰ τὴν συλλογιζώμεθα.

« Ἀλλὰ κύτταξε τὰ δυστυχῆ ταῦτα ὄντα ! πῶς εἶναι ἐστερημέ-
να ἀπὸ ὅλα τὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὅποια ἡμεῖς ἔχομεν ! Τὸ δέρμα
των σκεπασμένον μὲ λέπια εἶναι ἀναισθητόν· δὲν ἔχουσιν οὔτε γευ-
σιν οὔτε ὄσφρησιν· τὸ ψυχρὸν αὐτῶν αἷμα κυκλοφορεῖ βραδέως διὰ
μέσου ἀτελοῦς καρδίας. Ἡ κεφαλὴ των εἶναι τόσον πλακωτὴ, ὥστε
μόλις χωρεῖ εἰς αὐτὴν ὀλίγιτος ἐγκέφαλος. Ἡ ζωὴ των εἶναι, ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μονότονος καὶ ἐρημικῆ. Οὔτε χαίρουσιν, οὔτε φι-
λίαν αἰσθάνονται, οὔτε κοινωνικοὺς δεσμοὺς συνδέουσιν, οὔτε οἰκο-
γενείας ἔχουσι. »

« Καὶ ἐπιθυμεῖτε, τέκνα μου, ὥστε ὄντα τόσον κατώτερα ἡμῶν νὰ
ἔχωσι τὰ ἴδια χρέη μὲ ἡμᾶς, περὶ τῶν ὁποίων προνοεῖ ὁ Δημιουργός
περισσότερον παρὰ πάντα τὰ λοιπὰ πλάσματα του ; . . . Ὅχι, ὄχι·
τὰ χρέη εἶναι ἀνάλογα μὲ τὴν νοητικότητα, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς
ἔδωκεν εἰς καθένα διὰ τὴν ἐννοῆ, καὶ μὲ τοὺς τρόπους, τοὺς ὁποίους
ἔχει διὰ τὰ ἐκπληροῖ. »

— Ἀλλὰ τότε, πάτερ, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλία, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δὲν
δίδει τίποτε χωρὶς λόγον, ὅταν εἰς ἄνθρωπος ἔχη παιδείαν, υἰείαν,
περιουσίαν, ἔχει περισσότερα καθήκοντα ἀπὸ ἑνα ἄλλον, ὅστις εἶναι
ἀσθενής, ἢ χωρὶς περιουσίαν, ἢ χωρὶς πνεῦμα ;

— Βέβαια, κόρη μου, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ· ὅσον πλεיותרὰ μᾶς δι-
δει ὁ Θεός, τόσον πλεיותרὰ καὶ ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἡμᾶς. Ὅσον περισσό-
τερον εὐεργετούμεθα ἀπ' αὐτόν, τόσον περισσότερον χρεωστούμεν νὰ
τοῦ ἀποδίδωμεν τὴν εὐεργεσίαν διὰ τῶν καλῶν ἔργων πρὸς τοὺς
πλησίον μας !

Ἦδη ἤρχισε νὰ νυκτώνῃ, καὶ ὁ ἥλιος ἐχώθη ὀπισθεν τῶν μεγάλων
δένδρων ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἐσύναξαν καὶ δίκτυα
καὶ ὄρμιάς, καὶ ὀλόκληρος ἡ οἰκογένεια ἤρχισε τὸν πρὸς τὴν οἰκίαν
δρόμον, λέγοντες ὅτι ἐμελλον νὰ διαβῶσι πρῶτον ἀπὸ τὸν πτωχὸν
Λαμβέρτην !

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.

Ἡ καταστροφὴ τοῦ Τυφῶνος.

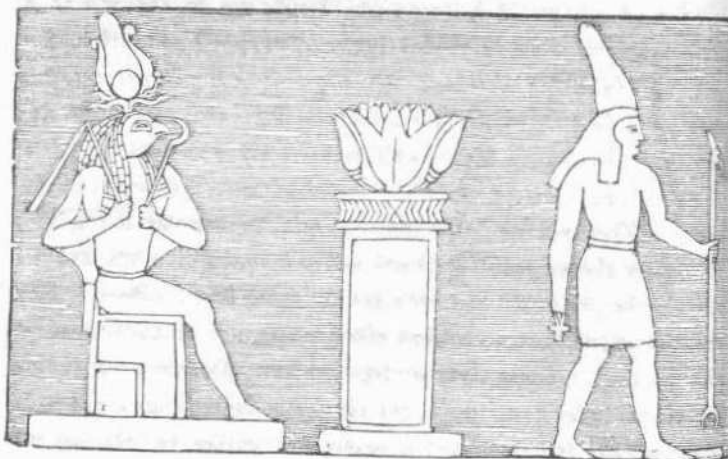
Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, μικροὶ μου φίλοι, ὁ δόλιος Τυφὼν ἔμενε
πλέον ἡσυχος καὶ κύριος τοῦ θρόνου τοῦ ἀδελφοῦ του· ὁ δὲ Ὅσιρις
κατέθη εἰς τὸν ἄδην, ὅπου οἱ Αἰγύπτιοι ἐνόμιζον, ὅτι μετέβαινον
ὅλαι αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων μετὰ θάνατον, καὶ ἐβασίλευε καὶ εἰς
τούς σκοτεινοὺς ἐκείνους τόπους ὑπὸ τὸ ὄνομα Σέραπις.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, ὅτε ὁ Τυφὼν ἦτο εἰς τὸ κυνήγιον τῶν ἄρκτων,
τὸ ὁποῖον συνήθως ἔκαμνε μὲ τὴν σελήνην, ἔφθασεν ἀκριβῶς πλη-
σίον τοῦ τάφου τοῦ Ὅσιριδος, ὅπου ἔμαθεν, ὅτι ὑπῆρχε τὸ σῶμα
του· παρευθὺς ἐν τῇ μανίᾳ του, ἀνοίγει τὸν τάφον, καὶ ἐκβαλὼν τὸ
λεῖψανον χωρίζει αὐτὸ εἰς δεκατέσσαρα κομμάτια, ἐκ τῶν ὁποίων
ἄλλα μὲν διεσκόρπισεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἄλλα δὲ ἐρύψεν εἰς τὸν Νεῖ-
λον, διὰ τὴν μὴ δυνηθῆ ἡ Ἰσις νὰ τὰ ἀνεύρῃ καὶ τὰ ἐνώσῃ· ἀλλ' ἡ
βασίλισσα αὕτη μαθοῦσα τὸ νέον ἐγκλημα τοῦ μοχθηροῦ ἐκείνου, ἤρ-
χισε νὰ ἀναζητῆ τὰ λείψανα τοῦ σώματος τοῦ συζύγου της, καὶ
κατέβαλε τόσον κόπον, ὥστε τὰ ἀνεύρην ὅλα ἐκτὸς ἐνὸς μόνον τε-
μαγίου, τὸ ὁποῖον τὰ ὄψαρια τοῦ ποταμοῦ εἶχον καταφάγει.

Ἐν τούτοις ὁ καιρός, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ὅσιρις ἐμελλε νὰ ἀναβῆ
ἀπὸ τὸν ἄδην καὶ νὰ διώξῃ τὸν σκληρὸν Τυφῶνα ἐκ τοῦ θρόνου,
τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀρπάξει ἡγίσις· τῶνόντι ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς ἀναφα-
νεὶς εἰς τὴν γῆν, ἐντάμωσε τὸν υἱὸν του Ἔρον, ὅστις ὢν ἀρχηγὸς ἐνὸς
στρατοῦ κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τὸν ἄρπαγα, καὶ νὰ τὸν δεσμεύσῃ·
ἀλλ' ἡ Ἰσις, ἡ ὁποία εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν, βλέπουσα τὸν ἐχθρὸν
της εἰς τοιαύτην ταπεινώσειν, τὸν εὐσπλαγχίσθη, ἔθραυσε τὰς ἀλύ-
τους του, καὶ τοιουτοτρόπως ὁ Τυφὼν καταφυγὼν εἰς τὰς ἐρήμους
δὲν ἐπέστρεψε πλέον.

Ὁ βασιλόπαις Ἔρος τόσον παρωργίσθη, διότι τοῦ διέφυγεν ὁ ἐ-
χθρὸς του, ὥστε λησμονήσας τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν μητέρα του σέ-
βας, τῆς ἀπέσπασε τὸ βασιλικὸν διαδήμα ἐκ τῆς κεφαλῆς· ἀλλ' ἡ
βασίλισσα ἀντὶ τοῦ στέμματος ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της κέρατα
ἀγελάδας, μὲ τὰ ὅποια παριστάνεται συνήθως ἐξωγραφισμένη.

Και οί τρεῖς οὗτοι, τῶν ὁποίων τὴν ἱστορίαν σὰς ἐδιηγῆθην, ἐλαβον θεῖας τιμὰς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἰς τιμὴν τῶν ἀνήγειραν ναοὺς καὶ πολυάριθμα μνημεῖα εἰς διάφορα μέρη τῆς Αἰγύπτου· ἡ μεγαλύτερα τῶν πυραμίδων, ἡ ὁποία ὑπάρχει ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον πλησίον εἰς τὰ εἰρηια τῆς Μέμφιδος, ἐνομιζέτο ὅτι ἦτο ὁ τάφος τοῦ Ὀσιρίδος· ἡ δὲ εἰκὼν τῶν θεοτήτων τούτων εὐρίσκεται εἰς ἄλλα τὰ μνημεῖα, τὰ ὁποῖα ὁ χρόνος δὲν κατέστρεψεν. Καὶ ὁ μὲν Ὀσιρις καὶ ἡ Ἴσις ἐθεωροῦντο παρὰ τοῖς Αἰγυπτίαις ὡς μέγιστοι θεοί, θεοὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς ἀφθονίας, ὁ δὲ Τυφὼν θεὸς τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀκαρτίας. Εἰς υἱὸς τοῦ Ὀσιρίδος Ἄνουβις καλούμενος, ὅστις, ὡς ληγουσιν, ἐδοθήσα τὴν Ἴσιν πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ σώματος τοῦ σιζύγου τῆς καὶ πατρὸς τῆς, ἔλαθε μέρος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θεοτήτων, καὶ εὐρίσκεται πάντοτε παριστανόμενος πλησίον αὐτῶν μετὰ κεφαλὴν σκύλου, διὰ νὰ παρασταθῇ ἡ ἀγγιγιά του, τὴν ὁποίαν ἔδειξε κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην.

(ἀριθ. 1.)

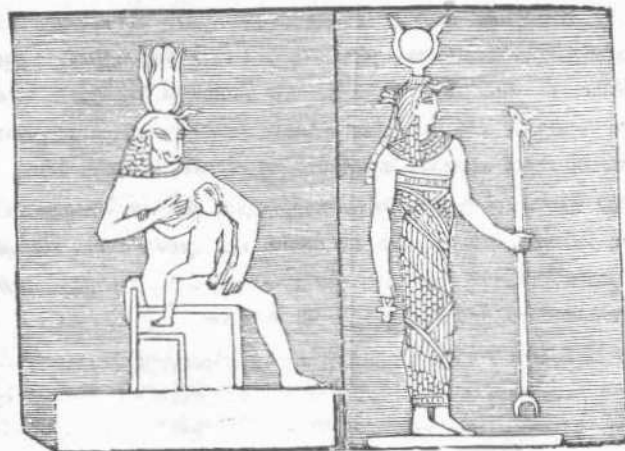
(ἀριθ. 2.)

Ὁ Ἄνος καὶ ὁ Ἄνουβις δὲν ἦσαν τὰ μόνα τέχνα τῶν μεγάλων τούτων θεῶν θεωρεῖται δὲ ὡς υἱὸς τῶν καὶ ὁ Ἄρποκράτης, ὅστις ὡς θεὸς τῆς σιωπῆς, παριστάνεται πάντοτε ἀκίνητος μετὰ τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα. Οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ λοιποὶ λαοὶ τῆς ἀρχαιότητος τὸν ἔθετον εἰς τὴν οὐρανὸν τῶν νεφῶν, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν, ὅτι τὰ μυ-

στήρια μετὰ τὰ ὀπῖα ἡ θεότης περικαλύπτεται πρέπει νὰ ᾔναι πάντοτε σεβαστά.

Τώρα πρέπει νὰ σὰς εἶπω ὑπὸ ποίας ἀθλίας μορφῆς οἱ ἀρχαῖοι ἐλάτρευον τοὺς θεοὺς τούτους, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπέδιδον τόσον μεγάλας τιμὰς.

Ὁ Ὀσιρις συνήθως εἰκονίζεται ὡς ἄνθρωπος ῥωμαλαῖος, ποτὲ μὲν ἀνθρωπίνην κεφαλὴν ἔχων, ποτὲ δὲ ἱέρακος, εἶδους πτηνοῦ σαρκοφάγου, τοῦ ὁποῖου ὁ ὀφθαλμὸς δύναται ν' ἀτενίξῃ πρὸς τὸν ἥλιον· ἄλλοτε δὲ μετὰ κεφαλὴν Ἰεῖος, ἄλλου εἶδους πτηνοῦ τιμωμένου ἐν Αἰγύπτῳ, διότι κατέστρεφε τοὺς μικροὺς ὄφεις, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐγένετο ἡ γῆ μετὰ τὴν πλημμύραν τοῦ Νείλου (βλ. σχ. 1). Συχνάκις ἡ κεφαλὴ τοῦ θεοῦ τούτου στεφανοῦται μετὰ ἄνθος τοῦ φυτοῦ λώτου, εὐκόλως διακρινόμενου ἀπὸ τὰ πέντε τοῦ φύλλα· κρατεῖ δὲ εἰς τὴν χεῖρα ῥάβδον μετὰ κεφαλὴν πτηνοῦ λοφοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἐργαλείου τι πρὸς ἐκφλούδισιν τοῦ αἵτου, ὡς σημεῖον τῆς γεωργίας, τῆς ὁποίας ἡ ἐφεύρεσις ἀποδίδεται εἰς αὐτόν. Διὰ τοῦτο ὁ βοῦς, ὅστις βιηθεῖ τὸν γεωργὸν εἰς τὰς ἐργασίας του ἀφιεσθῆναι εἰς αὐτόν· ὁ δὲ βοῦς Ἄπις, τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον ὡς θεοτήτα, δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ τὸ σύμβολον τῆς γεωργίας, τὴν ὁποίαν τὸ σοφὸν τοῦτο ἔθνος δικαίως ἐτίμα, ὡς τὴν τέχνην τὴν ὠφελιμωτέραν παρὰ πᾶσαν ἄλλην εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

(ἀριθ. 4.)

(ἀριθ. 3.)

Πολλάκις επίσης ὁ Ὅσιρις ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα μυτηρόν, ἢ σφαῖραν, ἢ ὡς προβοσκίδα ἐλέφαντος· διότι μὲ τὰ διάφορα ταῦτα εἶδη τοῦ καλύμματος παριστάνεται ἐπὶ τῶν ἀρχαίων μνημείων· ἀλλὰ τὸ σημεῖον διὰ τοῦ ὁποίου εὐκόλως διακρίνεται εἶναι εἰδός τι κλειδίου, τὸ ὁποῖον κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα, διὰ τὴν δεξιάν, ὅτι διαθέτει κατὰ τὴν θέλησίν του τὰς πλημμύρας τοῦ Νείλου, τοῦ ὁποίου τὰ εὐεργετικά ὕδατα εἶναι ἡ μόνη αἰτία τῆς γονιμότητος τῆς Αἰγύπτου.

Ὅταν τὸν Ὅσιριν ἐπικαλῶνται ὑπὸ τὸ ὄνομα *Σέραπειν*, ὡς θεὸν τοῦ ἄδου, παριστάνουσιν αὐτὸν ὡς γέροντα σεβάσμιον, τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ φέρει μῶδιον, δηλαδὴ κατάλληλον μέτρον σίτου χρηστικότητος 336 ὀκάδων φαίνεται δὲ καθήμενος, ἔχων πρὸ τῶν ποδῶν σκύλον τρικέφαλον (βλέπε σχ. 2).

Ἡ δὲ θεὰ Ἴσις παρίσταται μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ὠραίας τινὸς γυναικός, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ φέρουσα δύο ἀνοικτὰς πτέρυγας γυπός, περιβάλλεται μὲ ζευγὸς μακρῶν κεράτων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων εὐρίσκεται σφαῖρα ἢ δίσκος τις στρογγύλος. Καὶ εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα κρατεῖ ράβδον, εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τῆς ὁποίας ὑπάρχει κεφαλὴ πτηνοῦ λοφωτοῦ, εἰς δὲ τὴν δεξιάν τὸ κλειδίον τοῦ Νείλου. (βλ. σχ. 3.) Ἐνίοτε ἐπίσης εἰκονίζεται καθήμενη καὶ κρατοῦσα εἰς τὰ γόνατα τέκνον· ἐπὶ δὲ τοῦ μειώπου τῆς ἐπικάθηται μικρὸς τις ὄφις ὑδρόβιος, ὀνομαζόμενος *Οὔρεϊς*, τὸν ὁποῖον οἱ Αἰγύπτιοι εθεώρουν ὡς τὸ σύμβολον τῆς βασιλείας· ἄλλοτε πάλιν ἡ Ἴσις ἀντὶ γυναικειῶν προσώπων φέρει κεφαλὴν ἀγέλαδος μὲ κέρατα. (βλ. σχ. 4.)

Τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην παρίστανον μὲ τὸν Ὅσιριν καὶ τὴν Ἴσιν, καὶ τότε τὰ κέρατα, τὰ ὁποῖα βλέπομεν εἰς τὴν εἰκόνα τῆς τελευταίας ταύτης θεότητος, δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰμὴ τὰ ἄκρα τῆς ἡμισελήνου, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται κέρατα.

Ὁ δὲ δόλιος Τυφὼν, ἐπειδὴ ἡ ἀσχημία ἀναγγέλλει σχεδὸν πάντοτε τὴν κακίαν, σχεδὸν πάντοτε καὶ παριστάνεται καὶ αὐτὸς ὑπὸ τὴν μορφήν ἀσχήμου καὶ πυρότριχος ἀνθρώπου, ἢ μὲ πρόσωπον ἰερακοῦ πολυκεφάλου καὶ γενειοφόρου. Μὲ τὴν αὐτὴν δὲ μορφήν ζω

γραφίζονται οἱ ξένοι ἐπὶ τῶν μνημείων τῶν Αἰγυπτίων, οἱ ὁποῖοι εἰσὶν οὖν τοὺς γείτονας τῶν καὶ τοὺς εθεώρουν ὡς ἐχθρούς.

Ὁ Τυφὼν ἐλάτρευετο πρὸς τοὺτοις καὶ ὑπὸ τὴν μορφήν κροκοδείλου, ἵπποποτάμου, λύκου ἢ ἄλλου τινὸς βλαπτικῶν ζώου· οἱ λαοὶ τῆς Αἰγύπτου ἀπέδιδον εἰς αὐτὸν ὄλα τὰ δυστυχήματα τοῦ τόπου τῶν, καθὼς εἶναι ἡ πανώλης, ἡ ξηρασία καὶ ἡ πείνα· διὰ τὴν τὸν καταπραΰνωσι δὲ ἐθυσίαζον λαγῶν, τὸ δειλότερον ὄλων τῶν ζώων, ἢ κόκκινον ὄνον διὰ τὴν παραστήσασιν τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην του.

Ὁ Ὅσιρις, ἡ Ἴσις, ὁ Ὄρος, ὁ Ἄνουβις, ὁ Ἀρποκράτης, ὁ Τυφὼν δὲ ἦσαν αἱ μόναι θεότητες, εἰς τὰς ὁποίας οἱ Αἰγύπτιοι ἀπέδιδον λατρείαν· ἐλάτρευον ἀκόμη καὶ τοὺς Καβείρους, κατωτέρους τινὰς θεοὺς ἀλλ' ἰσχυροὺς καὶ αὐτούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήγειρον μεγαλοπρεπῆ ναοὺς εἰς τὴν πόλιν Μέμφιν. Οἱ θεοὶ οὗτοι, οἵτινες ἦσαν ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν, εἰκονίζοντο μὲ προισμένην κοιλίαν, μὲ κεφαλὴν τέρατος, καὶ μὲ χεῖρας κρατούσας σφυρία· ὑπέθετον δὲ αὐτούς, ὅτι ἦσαν οἱ φύλακες τῆς Αἰγύπτου.

Ἦτο, ἂν κανεὶς ἀπὸ σᾶς μοῦ ἐζήτηί ἐξήγησιν τῶν μύθων τούτων, θὰ τοῦ ἔλεγον, ὅτι μὲ τὸν Ὅσιριν παριστάνετο ὁ Νεῖλος, ὁ ἀναγέτης τῆς Αἰγύπτου, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Ἴσις ἦτο ἡ εἰκὼν καὶ ὅτι ὁ Τυφὼν, ὁ κακοπαῖς οὗτος θεός, ὁ ὁποῖος ὠμοίαζε μὲ τὸν Ἀριμάνην τῶν Ἰνδῶν, παρίστανε τὸν ἀνεμον τῆς Ἀφρικῆς, ὅστις ἀπαξομαίνει καὶ καταστρέφει τὰς ἐλπίδας τῶν γεωργῶν.

ΜΙΑΩΝ ΚΑΙ ΘΕΑΓΕΝΗΣ.

Οἱ ἀβλήται.

Πρὶν σᾶς εἶπω, ὦ φίλοι παῖδες, περὶ τῆς ἐξαισίας δυνάμεως τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὴν λέξιν ἀβλήτης.

Τὸ πάλαι εἰς πᾶσαν Ἑλληνικὴν πόλιν ἦτο προσδιωρισμένος τόπος, ὅπου οἱ νέοι κατεγίνοντο εἰς διάφορα σωματικὰ γυμνάσματα διὰ τὴν γίνωσι ῥωμαλέοι καὶ ἰσχυροί· ὁ δὲ τόπος

ἐκεῖνος ὠνομαζέτο γυμνάσιον, καὶ ὁ ἐπαγρυπιῶν τοὺς γυμναζομένους νέους γυμνασιάρχης.

Ἀφοῦ ἰδιαιτέρως ἐγυμνάζοντο καλῶς, ἐπικρουσιάζοντο ἕκαστοι εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, εἰς διωρισμένας πόλεις καὶ ἐποχὰς καὶ ἠγωνίζοντο εἰς τὴν πάλην, εἰς τὴν πυγμὴν (γροθοκόπημα), εἰς τὸν δρόμον (τρέξιμον), εἰς τὸ ἄλμα (πήδημα) καὶ εἰς τὸν δίσκον (τὸ ρίψιμον τῆς πέτρας). Οἱ δὲ οὕτως ἀγωνιζόμενοι διὰ τὰ λάβωσι τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ὠνομαζέτο ἀθληταί, καὶ τὰ πέντε ταῦτα γυμνάσματα πένταθλον. Νομισθεὶς ὅμως, ὅτι ὁ καθείς ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἀίλιθης· ἐπεὶ πρῶτον μὲν νὰ ᾖ γνήσιος Ἕλλην καὶ ἐλεύθερος, (ὡς οὐκ ὑπῆρχον τότε μεταξύ τῶν Ἑλλήνων δοῦλοι αἰχμαλώτοι ἀργυρώνητοι)· δεύτερον δὲ νὰ ᾖ χρηστοθήης καὶ ἀμειψίου διαγωγῆς· τρίτον δὲ νὰ ὁμώσῃ, ὅτι θὰ φυλάξῃ τὰ ἀθλητικὰ νόμους, οἱ ὁποῖοι συνίσταντο εἰς τὸ νὰ μεταρριζωνται προσδιωρισμένας τροφὰς καὶ νὰ ἀπέχωνται ἀπὸ τῆς ἰσχυρῆς, αἱ ὁποῖαι ἐκθηλύνουσι τὸ σῶμα. Τὸ δὲ βραβεῖον τῆς νίκης δὲν ἦτο χιλιᾶδες χρημάτων, ἀλλ' ἀπλοῦς στέφανος λαΐας· ἀλλ' ὁ νικηφόρος ἀθλητὴς ἐτιμᾶτο πολὺ ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ οἱ γονεῖς καὶ οἱ φίλοι ἔφερον αὐτὸν ἐν θριψίᾳ καὶ τὸν ἐπεδείκνυσον εἰς τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος ἀνευφήμει κατὰ τὴν διάδοξιν του, καὶ ἐπαγελάμβανε τὸ ὄνομά του μετὰ ἰσοθουσιασμοῦ.

Λοιπὸν εἰς ἓκ τῶν περιφημοτέρων ἀθλητῶν τῆς ἀρχαίας τῆτος ἦτο καὶ ὁ Μίλων, ὅστις ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρότων πόλιν τῆς Ἰταλίας, καὶ ἠκμαζε κατὰ τὸν ὀγδοὸν αἰῶνα π. μ. Περὶ τῆς σωματικῆς αὐτοῦ δυνάμεως ἀναφέρουσιν ἀπίστευτα σχεδὸν πράγματα. Μίαν ἡμέραν ὁ παράδοξος οὗτος ἀνὴρ ἠδύνατο ἐσθῆκωσεν εἰς τοὺς ὤμους μέγαν βοῦν, καὶ τὸν μετῴρην πολὺ μακρὰν ἐπειτα ἐπειδὴ καὶ ἡ ὀρεξίς του ἦτο ἀνάληψη

τῆς δυνάμεώς του, ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου του, ἐρόνευσε τὸ ζῶον μὲ μίαν γρονηθίαν, καὶ τὸ ἔφαγε τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν. Συνήθως δὲ ἔτρωγε πέντε μὲν ὀκάδας περὶ τοῦ κρέατος τὴν ἡμέραν, ἄλλας τόσας δὲ ἄρτου, καὶ οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν δεκαπέντε κοτυλῶν οἴνου, δηλ: δύο ὀκάδας καὶ ἑκατὸν δράμια.

Ἄλλοτε πάλιν εὐρισκόμενος μὲ πολλοὺς μαθητὰς τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα εἰς οἰκίαν, ἣ ὁποία ἔμελλε νὰ κρημισθῆ, ἐξήπλωσε τὰς χεῖράς του καὶ ἐκράτησε τὴν ὄροφὴν τῆς οἰκοδομῆς, ἕως οὗ οἱ εὐρισκόμενοι ἐντὸς αὐτῆς διεσώθησαν. Εἰς μίαν μάχην ἀρχηγὸς ὢν τῶν συμπολιτῶν του Κροτωνιατῶν κατὰ τῶν γειτόνων Συβαριτῶν, καὶ εἰς μὲν τοὺς ὤμους φέρων λεοντῆν, ὡς ὁ Ἡρακλῆς, εἰς δὲ τὴν χεῖρα κρατῶν σιαγόνα ζώου, ἐπέφερε τρομερὰν φθορὰν κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ τοὺς ἐνίκησε κατὰ κράτος. Τέλος πάντων τοιαύτη ἦτο ἡ δύναμις τῶν χειρῶν του, ὥστε ἐνῶ ποτε τέσσαρες ἵπποι ἔσυρον ἄμαξαν μὲ ὄρμην αὐτὸς τὴν ἐκράτησε τόσον δυνατὰ, ὥστε οἱ ἵπποι ὅσον καὶ ἂν προσεπάθησαν νὰ κινηθῶσι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προχωρήσωσιν. Ἐξάκις ἐστεφανώθη εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, καὶ ὅτε ἐπαρουσιάσθη καὶ ἐδόμηνη φορὰν, κανεὶς δὲν ἠθέλησε ν' ἀνταγωνισθῆ πρὸς αὐτόν. Τινὲς ὅμως θέλοντες νὰ δυσφημήσωσι τὸν Μίωνα ἔλεγον, ὅτι κατὰ μὲν τὸ σῶμα ἦτο ἰσχυρὸς, ὄχι ὅμως καὶ ἀνδρείος κατὰ τὴν ψυχὴν· διότι ἐνῶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ ῥῶδιον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα, μόνον ἡ φίλη του κατῴρθηνε τοῦτο εὐκολώτατα, φιλονεικοῦσα πολλάκις πρὸς αὐτόν.

Ἄλλ' ἡ θαυμασία αὕτη δύναμις, ἣτις ἐδόξασε τὸν Μίωνα κατὰ τὴν νεότητά του, ἐγενεῖν αἰτίαν τοῦ θανάτου του, ὅτε ἡ ἡλικία του ἐπροχώρησε καὶ ἡ δύναμις του ἐξησθένησε· διότι περιπατῶν ποτε εἰς τι δάσος, παρετήρησε μέγα δένδρον, τὸ

ὁποῖον ξυλοκόποι τινὲς ζητήσαντες νὰ σχίσωσιν εἰς τὸ μέσον, τὸ ἀφῆκαν ἡμισχισμένον· διότι δὲν εἶχον τὰ ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα διὰ νὰ τὸ κόψωσιν. Ὁ Μίλων ἐνθυμούμενος τὰ ὅσα εἶχε κάμει εἰς τὴν νεότητά του, ἐνόμισεν, ὅτι ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ ὅ,τι πολλοὶ ἄνθρωποι ὁμοῦ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κάμωσιν. Οὕτω λοιπὸν εἰσῆλθεν εἰς τὴν σχισμάδα τοῦ δένδρου, καὶ διὰ τῶν ὤμων καὶ τῶν χειρῶν ἐπροσπάθει νὰ τὸ ἀνοίξῃ· ἀλλὰ μόλις τὸ δένδρον ἀνοιχθὲν ὀλίγον, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν καὶ συνέκλεισεν αὐτόν.

Λοιπὸν ὁ Μίλων οὕτω πῶς συνεσφιγμένος ἔμεινεν ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, κραυγάζων γοερῶς καὶ ζητῶν βοήθειαν, κανεὶς ὅμως δὲν τὸν ἤκουεν εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην. Ἄλλὰ τὴν νύκτα οἱ γογυσμοὶ του προσεῖλκυσαν πλῆθος λύκων, καὶ οὕτω τὰ ἄγρια ἐκείνα θηρία εὐκόλως τὸν κατεσπάρραξαν, διότι διόλου δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντισταθῇ εἰς αὐτά.

Κατόπιν θὰ σᾶς εἶπω περὶ τοῦ Θεαγένους.

Η ΦΟΡΑΔΑ ΤΟΥ ΑΡΑΒΟΣ.

Πτωχὸς τις Ἄραψ τῆς ἐρήμου ὡς μόνην περιουσίαν εἶχε μίαν ἐξαίρετον φοράδα. Ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας ἐν Λεῦδη τοῦ ἐπρότεινε νὰ τοῦ τὴν πωλήσῃ ἐπὶ σκοπῶ νὰ τὴν πέμψῃ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκον ἰδ'. Ὁ Ἄραψ ἐδίστασε πολὺν καιρὸν, ἐπὶ τέλους ὅμως ὑπὸ τῆς ἀνάγκης στενοχωρούμενος συγκατένευσε νὰ τὴν πωλήσῃ καὶ ἐζήτησε μεγάλην ποσότητα χρημάτων. Μὴ τολμῶν ὅμως ὁ πρόξενος νὰ πληρώσῃ τσαῦτα χρήματα, ἔγραψεν εἰς τὴν αὐλήν του καὶ ἐζήτησε τὰς προσταγὰς τοῦ κυρίου του, ὅστις καὶ προσέταξε παρευθὺς νὰ ἀγορασθῇ ἡ φοράδα. Ἐν τῷ ἅμα ὁ πρόξενος λαβὼν τὴν ἐντολὴν τοῦ Λουδοβίκου ἰδ'. ἐμήνυσε τὸν

Ἄραβα, ὅστις ἦλθεν ἔφιππος ἐπὶ τοῦ ὠραίου ἐκείνου ζώου, καὶ τοῦ ἐμέτρησε τὸ ζητηθὲν χρυσίον. Ὁ Ἄραψ τυλιγμένος μὲ μίαν παλαιὰν ψάθαν, ἀφιππεύει, καὶ θεωρεῖ τὸ χρυσίον· ἔπειτα προσηλώσας τὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς φοράδας, ἀναστενάζει καὶ λέγει· «Εἰς ποίους θὰ σὲ παραδώσω; Εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, οἱ ὅποιοι θὰ σοῦ βάλωσι χαλινόν, θὰ σὲ κτυπῶσι, καὶ θὰ σὲ καταστήσωσι δυστυχῆ; ἔλα μαζί μου, ὠραία μου, δορκάς μου, καὶ ἔσω ἢ χαρὰ τῶν τέκνων μου.» Ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν ἐπάνω εἰς τὴν ἵππον καὶ ἔλαβε πάλιν τὸν δρόμον τῆς ἐρήμου.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ.

- Τίς ἔκτισε τὸν κόσμον;
 Τί ὀνομάζομεν κόσμον ἢ πᾶν;
 Πῶς ἐφαίνετο ἡ γῆ πρὸ τῆς δημιουργίας;
 Τί ἦτο ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων;
 Εἰς πόσον καιρὸν ἐδημιούργησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον;
 Τί ἔκαμε τὴν πρώτην ἡμέραν;
 Τί τὴν δευτέραν;
 Τί τὴν τρίτην;
 Τί τὴν τετάρτην;
 Τί τὴν πέμπτην;
 Τί τὴν ἕκτην;
 Κατὰ ποίαν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον;
 Εἰς τί συνίστατο ἡ ὁμοίωσις αὐτῆ;
 Ποίαν ἐξουσίαν ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον;
 Πόσους ἀνθρώπους ἔπλασεν ὁ Θεός;
 Μὲ ποίαν εὐλογίαν τοὺς εὐλόγησε;
 Πῶς ἐφάνησαν εἰς τὸν Θεὸν ὅλα του τὰ ἔργα;

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ
ΤΗΣ ΦΙΛ. ΜΗΤΡΟΣ.

Ἀξιότιμε φίλε!

Ἐλαβον τὴν ἀπὸ 21 τοῦ λήγοντος ἐπιστολὴν ἡμῶν, ὡς καὶ τὰ ἀπὸ ἀριθ. 4—28 ὠφελιμώτατα διὰ τὰ παιδία μου φυλλάδια τοῦ ἀξιότημου συγγραμμάτος σας * Ἡ Φιλόστοργος Μητήρ. » Σὰς μένω ὑπόχρεως διὰ τὴν ταχύτητα τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν, καὶ σὰς διευθύνω τὴν συνδρομὴν διὰ τοῦ ἐνταύθα Κ. Ἐπιστάτου τοῦ Ταχυδρομείου, ἐκ δραχμῶν ἑπτὰ, κατὰ τὴν ἐπιστολὴν ἡμῶν. Τὰ κοράσια μου, φιλτατε, εἶναι ἐνθουσιασμένα ὑπὲρ τοῦ συγγραμμάτος σας, καὶ δὲν βλέπουσι τὴν Ἔραν, καθ' ἣν θὰ φθάσῃ τὸ τῆς δευτέρας ἐνταύθα ταχυδρομείον. Ἀναχωροῦντα χθὲς διὰ Σπέτσας πρὸς ἀλλαγὴν κλίματος, ἡ πρώτη των φροντίς ἦτο νὰ μοὶ εἴπωσιν, ἵνα τοῖς σταίλω ἀμέσως τὸ φυλλάδιον ἡμῶν, τὸ ὅποιον εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν εὐκογενειῶν εἶναι ἀναγκαῖον, ἀναγκαιότατον μάλιστα.

Ἐν Ἀστρεί τῇ 29 Ἰουλίου 1862.

Σὰς ἀσπάζομαι

Ὁλος ὑμέτερος.

Π. Ι. ΣΑΜΟΥΡΑΚΗΣ.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκῶρραφον.

Οὐδεμίαν συνδρομὴν πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου

Αἱ συνδρομαὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνονται παρὰ τῷ Κυρίῳ Α. Δεπάστα βιβλιοπώλῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ἡ ἀλιεΐα. — 2. Μυθολογία τῶν Αἰγυπτίων μετὰ εἰκονογραφίῶν. — 3. Μίλων καὶ Θεαγένης. — 4. Ἐρωτήσεις εἰς τὴν ἱεράν ἱστορίαν. — 5. Ἡ φοράδα τοῦ Ἀραβός. — 6. Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς πρὸς τὸν συντάκτην τῆς «Φιλ. Μητρὸς.»

ΤΥΠΟΙΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΥ ΛΕΣΧΗΣ.